

Lekcje płynące z żydowskich świąt

23 rozdział Księgi Kapłańskiej

„Mów do synów izraelskich i powiedz im tak: Te są uroczystości świąteczne Pana, w które będziecie zwoływać święte zgromadzenia. Te są moje święta” — 3 Mojż. 23:2.

Pan Bóg ustanowił dni świąteczne, czasy i pory. Przekazał informacje o nich za pośrednictwem Mojżesza, co zostało zapisane w 23 rozdziale Księgi Kapłańskiej. Każde z tych świąt ma szczególne znaczenie dla narodu żydowskiego i przekazuje chrześcijanom ważne nauki w dzisiejszych czasach.

Sabat

„Sześć dni będziesz wykonywał pracę, ale dnia siódmego będzie sabat, dzień całkowitego odpoczynku, uroczyste ogłoszone święto. Żadnej pracy nie będziecie wykonywać. Jest to sabat Pana we wszystkich waszych siedzibach” (3 Mojż. 23:3).

Izraelici mieli sześć dni przeznaczonych na pracę celu utrzymania swoich rodzin, natomiast siódmy dzień był oddzielony od reszty i przeznaczony na uwielbienie Najwyższego. Ciekawostką jest, że inne święta miały być obchodzone w Przybytku lub w świątyni. Sabat, jako *dzień odpoczynku*, był obchodzony bez względu na miejsce, w którym się znajdowali, obejmując nawet domy prywatne oraz podróże.

Pascha Pana

„W miesiącu pierwszym, czternastego dnia tegoż miesiąca o zmierzchu jest Pascha Pana” (3 Mojż. 23:5).

Na początku to święto zostało ustanowione, aby przypominać Izraelitom, jak anioł śmierci pozostawił przy życiu pierwotnych Izraelitów, a wybił pierwotnych mężczyzn i zwierzęta Egipcjan. Z chwilą wejścia do Ziemi Obiecanej, cel obchodzenia tego święta uległ zmianie. Odtąd miało ono przypominać wszystkim, że Jahwe wyprowadził ich z Egiptu, z niewoli do wolności. Baranek był zabijany czternastego dnia o godzinie trzeciej po południu.

Święto Przaśników

„A piętnastego dnia tegoż miesiąca jest Święto Przaśników Pana. Przez siedem dni będziecie jedli przaśniki. Pierwszego dnia będzie dla was ogłoszone święte zgromadzenie; żadnej ciężkiej pracy wykonywać nie będzie-

cie, lecz będziecie składać Panu ofiary ogniowe przez siedem dni. Siódmego dnia będzie święte zgromadzenie, nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy” (3 Mojż. 23:6-8).

Piętnasty dzień był dniem, kiedy Żydzi opuścili Egipt – radosnym wydarzeniem, które miało być pamiętane przez kolejne lata, aż do czasów Pana Jezusa. Baranek był spożywany 15. dnia. Ciekawym faktem jest to, że pierwszy i siódmy dzień Żydzi nie mieli wykonywać żadnej ciężkiej pracy. Nie mieli uprawiać ziemi, wytwarzać ani naprawiać sprzętów. Mogli za to piec chleb, gotować, piec mięso oraz podróżować – wykonywać czynności, które były zabronione w sabat.

Święto Tygodni

„Od następnego dnia po sabacie, kiedyście przynieśli snop dla dokonania obrzędu potrząsania, odliczycie sobie pełnych siedem tygodni. Aż do następnego dnia po siódmym sabacie odliczycie pięćdziesiąt dni i wtedy złożycie nową ofiarę z pokarmów dla Pana” (3 Mojż. 23:15-16).

W Księdze Wyjścia zostało nam objaśnione znaczenie tego święta. „Ustanowisz też sobie Święto Tygodni przy pierwocinach żniwa pszenicy oraz Święto Zbioru na przełomie roku” (2 Mojż. 34:22). Podczas obchodzenia Paschy odbywało się żniwo jęczmienne, natomiast Święto Tygodni miało miejsce na początku żniwa pszenicznego. Było ono również nazywane Świętem Zbiorów, ponieważ w czasie jego trwania gromadzono owoce ziemi: kukurydzę, wino, oliwę i inne. Był to także koniec starego roku oraz początek nowego (2 Mojż. 23:16). Podobnie jak w przypadku Święta Przaśników, rozkaz Pański brzmiał: „Nie będziecie wykonywać żadnej ciężkiej pracy. Jest to wieczna ustawa we wszystkich waszych siedzibach dla waszych pokoleń” (3 Mojż. 23:21).

Ciekawa rzecz przedstawiona jest w wersecie 17. „Ze swoich siedzib przyniesiecie na obrzęd potrząsania po dwa chleby, każdy z dwóch dziesiątych efy przedniej mąki. Będą one upieczone na kwasie jako pierwociny dla Pana” (3 Mojż. 23:17). Wszystkie ofiary dla Pana miały być składane z pierwotnych samców bez skazy lub z pierwocin zbiorów. Chleb spożywany podczas Paschy oraz Święta Przaśników musiał być przaśny, czyli nie zawierać zakwasu. Niemniej jednak na ofiarę podczas tego święta można było przynieść bochenki chleba pszennego zawierające kwas.

Święto Trąbienia

„Powiedz synom izraelskim tak: W miesiącu siódmym, pierwszego dnia tegoż miesiąca, będziecie mieli dzień odpoczynku, dzień pamiętny, obwołane trąbieniem, święte zgromadzenie; żadnej ciężkiej pracy wykonywać nie będziecie, a składać będziecie ofiary ogniowe dla Pana” (3 Mojż. 23:24-25).

To święto odbywało się pierwszego dnia siódmego miesiąca, Tiszri (wrzesień, październik), który był również początkiem roku cywilnego. Dęcie w trąby zwoływało synów Izraela w celu wspólnego uroczystego zgromadzenia. Sugeruje się, że ten czas był okresem dziesięciu dni poświęconych refleksji nad sobą oraz pokucie, prowadzących do Dnia Pojednania.

Dzień Pojednania

Dziesięć dni po tym, gdy zabrzmiał dźwięk trąb, Pan Bóg znów przemówił do Mojżesza, mówiąc: „Dziesiątego dnia jednak tego samego siódmego miesiąca będzie dzień pojednania. Będzie to dla was święte zgromadzenie. Ukorzycie się i złożycie Panu ofiary ogniowe. Żadnej pracy w tym dniu wykonywać nie będziecie, gdyż jest to dzień pojednania, aby pojednać się z Panem, Bogiem waszym. Każdy zaś, kto się nie ukorzy w tym dniu, będzie wytracony ze swojego ludu” (3 Mojż. 23:27-29). To przesłanie nie było skierowane wyłącznie do Żydów, lecz także do cudzoziemców przebywających wśród nich.

Zasady oraz kary w tym dniu były surowe – nie miała być wykonywana żadna praca, gdyż karą była śmierć. Takie prawo miało obowiązywać Żydów na wieki, przez wszystkie pokolenia, gdziekolwiek znajdowałoby się ich miejsce zamieszkania. Wcześniej w 3 Mojż. wspomniany jest cel tego święta. „W tym dniu bowiem zostanie dokonane przebłaganie za was, aby was oczyścić. Od wszystkich waszych grzechów będziecie oczyszczeni przed Panem” (3 Mojż. 16:30). Cały 16. rozdział poświęcony jest na opis czynności, które miał wykonać najwyższy kapłan, aby dokonać przebłagania za grzechy ludu popełnione w poprzednim roku.

Święto Namiotów (Szałasów)

Pięć dni po złożeniu ofiar podczas Dnia Pojednania, Jahwe polecił Mojżeszowi, aby zwrócił się do ludu: „Powiedz synom izraelskim tak: Piętnastego dnia tego samego siódmego miesiąca będzie przez siedem dni Święto Szałasów dla Pana. Pierwszego dnia będzie święte zgromadzenie. Żadnej ciężkiej pracy wykonywać nie będziecie, przez siedem dni będziecie składać Panu ofiarę ogniową. Ósmego dnia będziecie mieli święte zgromadzenie i złożycie Panu ofiarę ogniową. Jest to uroczyste zgromadzenie, żadnej ciężkiej pracy wykonywać nie będziecie” (3 Mojż. 23:34-36).

Święto Namiotów trwało siedem dni i było poświęcone Panu. Jego celem było częściowo wyrażenie wdzięczności za zebrane już owoce ziemi, a głównie przypomnienie Izraelitom, że podczas czterdziestoletniej wędrówki po pustyni zamieszkiwali w namiotach i szałasach. Werset 36 mówi o składaniu ofiar przez siedem dni, jednak nie precyzuje ich rodzaju. „Będziecie mieszkać w szałasach przez siedem dni. Wszyscy krajowcy w Izraelu mieszkać będą w szałasach, aby wiedziały wasze przyszłe pokolenia, że w szałasach kazałem mieszkać synom izraelskim, gdy wyprowadziłem ich z ziemi egipskiej. Ja, Pan, jestem Bogiem waszym” (3 Mojż. 23:42-43).

Jakie znaczenie dla chrześcijanina mają te przepisy? „Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tym. 3:16-17).

Święty Paweł, pisząc do Tymoteusza, przypomniał mu, że biblijne zapisy były natchnione przez Pana Boga i przynosiły korzyść nie tylko wówczas, lecz również obecnie dla tych, którzy je badają. Inne wersety pozwalają nam jeszcze lepiej zrozumieć znaczenie tego. „I was, którzy umarliście w grzechach i w nieobrzezonym cielem waszym, współ z nim ożywił, odpuściwszy nam wszystkie grzechy; wymazał obciążający nas list dłużny, który się zwracał przeciwko nam ze swoimi wymaganiami, i usunął go, przybivszy go do krzyża” (Kol. 2:13-14).

Dni świąteczne były częścią Zakonu, który miał przyprowadzić naród żydowski do Chrystusa. Miały one przypominać im o ich grzesznym stanie oraz o miłosierdziu, które Jahwe okazał im, gdy przebywali w Egipcie oraz podczas ich wędrówki do Ziemi Obiecanej.

Przymierze Zakonu

Te święta, dziesięć przykazań oraz wiele przepisów, które ustalały, w jaki sposób mieli oni funkcjonować jako naród, były określone przez Mojżesza. Kiedy otrzymał on prawo, Izraelici złożyli obietnicę Bogu. „Przyszedł więc Mojżesz i obwieścił ludowi wszystkie słowa Pana i wszystkie prawa, lud zaś jednogłośnie odpowiedział, mówiąc: Wszystkie słowa, które wypowiedział Pan, wypełnimy!” (2 Mojż. 24:3). Mojżesz odczytał księgę przymierza wobec całego ludu, a następnie przypomniał im: „Oto krew przymierza, które Pan zawarł z wami na podstawie wszystkich tych słów”.

Istnieją osoby, które uważają, że chrześcijanie powinni przestrzegać dziesięciu przykazań. Dla Żydów było to kwestią zachowania litery prawa. Apostoł Jakub porusza problem związany z tym prawem, gdyż pisze: „Ktokolwiek bowiem zachowa cały zakon, a uchybi w

jednym, stanie się winnym wszystkiego” (Jak. 2:10). Jedyną osobą, która doskonale przestrzegała prawa Zakonu, był Jezus Chrystus. Analizując dziesięć przykazań, zauważamy, że większość z nich zakazuje czegoś, mówiąc „nie będziesz”. Pan Jezus nauczał swoich uczniów, że duch Zakonu wyraża się w zdaniach: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej. A drugie podobne temu: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się cały zakon i prorocy” (Mat. 22:37-38,40).

Dzień sabatu

Święty Paweł mówi nam, że dzięki ofierze Chrystusa „[...] teraz zostaliśmy uwolnieni od zakonu, gdy umarliśmy temu, przez co byliśmy opanowani, tak iż służymy w nowości ducha, a nie według przestarzałej litery” (Rzym. 7:6). Niektórzy z chrześcijan utrzymują, że nadal powinniśmy przestrzegać sabatu. Tak jak faryzeusze, dokładają oni brzemiona naśladowcom Chrystusa poprzez zachowywanie sabatu. Pan Jezus powiedział do nich: „Sabat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu. Tak więc Syn Człowieczy jest Panem również i sabatu” (Mar. 2:27-28).

Brat Russell napisał: „Każdy dzień jest dniem sabatu w tym znaczeniu, że ludzie poświęceni Bogu odpoczywają, tak jak i Bóg odpoczywa; odpoczywają w wierze, nadziei i ufności. Apostoł wykazuje jednak, że „zostaje jeszcze odpocznienie ludowi Bożemu” (Żyd. 4:9) – że będzie jeszcze inny odpoczynek, oprócz tego, który już teraz mają wierzący. Przemiana w zmartwychwstaniu uwolni nas w pełni od wszystkich doświadczeń i trudów na tej drodze, wprowadzając nas do stanu pełnych duchowych błogosławieństw i chwały” (R4995). Pan Jezus zapewnia nas: „Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a Ja wam dam ukojenie” (Mat. 11:28).

Pascha

Pan Jezus obchodził Paschę podczas swojego pobytu na ziemi. Ostatnia Pascha, w której wziął udział, miała miejsce w wieczór, w którym został zdradzony. Pod koniec tego posiłku paschalnego Jezus zasygnalizował, że nadchodzi zmiana. Odtąd miała być wspominana pamiątka Jego wielkiej ofiary zakończoną śmiercią na krzyżu. „I wzięwszy chleb, i podziękowawszy, łamał i dawał im, mówiąc: To jest ciało moje, które się za was daje; *to czyńcie na pamiątkę moją*. Podobnie i kielich, gdy było po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich, to nowe przymierze we krwi mojej, która się za was wylewa” (Łuk. 22:19-20).

Pascha była świętem, które mieli zachowywać Żydzi. Pamiątka była prośbą, którą spełniamy, gdy wspominamy wielką ofiarę, która została za nas złożona. „Al-

bowiem, ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie” (1 Kor. 11:26).

Święto Przaśników

Żydzi mieli obowiązek usunąć wszelki kwas ze swoich domów. Kwas symbolizuje grzech, a to święto obrazuje życie, w którym nie ma miejsca na złośliwość i niegodziwość. Dla chrześcijan nie ma żadnych zaleceń, że powinni obchodzić literalne święto. Jednakże ono przedstawia nam życie bez grzechu. „Obchodźmy więc święto nie w starym kwasie ani w kwasie złości i przewrotności, lecz w przaśnikach szczerości i prawdy” (1 Kor. 5:8). Brat Russell napisał, że: „[Siedem dni świąt] reprezentuje radość, pokój, błogosławieństwo, które pierwotni Izraelici mieli, co obrazuje radość i pokój, jakie doświadcza każdy chrześcijanin, uświadamiając sobie, że jego grzechy zostały mu odpuszczone dzięki zasłudze Chrystusa” (R5642).

Święto Trąbienia

Święto Trąbienia miało uświadamiać ludzi i stanowiło wezwanie dla Żydów, aby przygotowali się na Dzień Pojednania. Był to czas na refleksję, przypadający na dzień siedem dni przed Dniem Pojednania. Jednym z obrazów, które można w nim zauważyć, jest poselstwo Jana Chrzciciela do Izraelitów. .

„A w one dni przyszedł Jan Chrzciciel, każąc na pustyni judzkiej i mówiąc: Upamiętajcie się, albowiem przybliżyło się Królestwo Niebios. Albowiem ten ci to jest, o którym Izajasz prorok mówił, wypowiadając te słowa: Głos wołającego na pustyni: Gotujcie drogę Pańską, prostujcie ścieżki jego” (Mat. 3:1-3). Ludzie mieli się przygotować na przyjście Mesjasza. Niestety, nie wszyscy przyjęli to przesłanie z właściwym nastawieniem serca. „A gdy ujrzał wielu faryzeuszów i saduceuszów, przychodzących do chrztu, rzekł do nich: Plemię żmijowe, kto was ostrzegł przed przyszłym gniewem?” (Mat. 3:7).

Dzień Pojednania

Dzień Pojednania i Święto Paschy dzieliło sześć miesięcy. Odpowiada to czasowi, kiedy Pan Jezus przyszedł do Jana Chrzciciela, aby przyjąć chrzest. Jan rozpoznał Pana Jezusa i ogłosił: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata” (Jan. 1:29). Chrzest Pana Jezusa nie został dokonany w celu odpuszczenia grzechów, lecz był to zewnętrzny znak Jego oddania się woli Swojego Ojca. Odrzucił On wszelkie ziemskie ambicje i rozpoczął trzyletnią służbę jako kapłan składający ofiary, która zakończyła się Jego śmiercią na krzyżu. On „wyparł się samego siebie, przyjął postać sługi i stał się podobny ludziom; a okazawszy się z postawy człowiekiem, uniżył samego siebie i był posłuszny aż do śmierci, i to

do śmierci krzyżowej” (Filip. 2:7-8).

Jako chrześcijanie musimy również podejmować decyzje dotyczące odrzucenia ziemskich ambicji i wykorzystywania naszych talentów oraz środków finansowych do wykonywania Bożej woli. Nasz chrzest jest zewnętrznym znakiem stanu naszego serca. Nie

jesteśmy doskonali, ponieważ nadal mieszkamy w naszych starych ziemskich ciałach, które toczą walkę z Nowym Stworzeniem. „A ci, którzy należą do Chrystusa Jezusa, ukrzyżowali ciało swoje wraz z namiętnościami i żądzami” (Gal. 5:24).

Charlton Ray